

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 30, 31 i 36 dyrektywy Rady 93/16/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. mającej na celu ułatwienie swobodnego przepływu lekarzy i wzajemnego uznawania ich dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji (Dz.U. L 165, s. 1) — Specjalistyczne szkolenie wymagane do wykonywania ogólnej praktyki medycznej.

Sentencja

1) Ustanawiając i utrzymując w mocy przepisy takie jak art. 29 ust. d.1 i d.2 ustawy 3209/03, które nie są zgodne z art. 30, 31 i 36 dyrektywy Rady 93/16/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. mającej na celu ułatwienie swobodnego przepływu lekarzy i wzajemnego uznawania ich dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/19/WE z dnia 14 maja 2001 r., Republika Grecka uchybiła swoim zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 30, 31 i 36 tej dyrektywy.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 92 z 12.4.2008.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 9 października 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-70/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektyw 2003/72/WE — Statut spółdzielni europejskiej — Zaangażowanie pracowników w podejmowanie decyzji w ramach spółdzielni — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2008/C 301/24)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Rozet i J. Enegren, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciel: C. Schiltz, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Niewydanie lub nieprzekazanie w wyznaczonym terminie przepisów niezbędnych do wykonania dyrektywy Rady 2003/72/WE z dnia 22 lipca 2003 r. uzupełniającej statut spółdzielni europejskiej w odniesieniu do zaangażowania pracowników (Dz.U. L 207, s. 25)

Sentencja

- 1) Nie wydając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Rady 2003/72/WE z dnia 22 lipca 2003 r. uzupełniającej statut spółdzielni europejskiej w odniesieniu do zaangażowania pracowników lub nie zapewniając, że partnerzy społeczni wprowadzą wymagane przepisy w drodze porozumienia, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciążyą na mocy art. 16 ust. 1 tej dyrektywy.
- 2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 116 z 9.5.2008.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 25 września 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-87/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/73/WE — Środki wykonawcze do dyrektywy 2004/39/CE — Wymogi organizacyjne i warunki prowadzenia działalności przez przedsiębiorstwa inwestycyjne — Brak transpozycji w przepisany terminie)

(2008/C 301/25)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: P. Dejmek, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Czeska (przedstawiciel: M. Smolek, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak transpozycji dyrektywy Komisji 2006/73/WE z dnia 10 sierpnia 2006 r. wprowadzającej środki wykonawcze do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów organizacyjnych i warunków prowadzenia działalności przez przedsiębiorstwa inwestycyjne oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tejże dyrektywy (Dz.U. L 241, s. 26)

Sentencja

- 1) Nie ustanawiając wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Komisji 2006/73/WE z dnia 10 sierpnia 2006 r. wprowadzającej środki wykonawcze do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów organizacyjnych i warunków prowadzenia działalności przez przedsiębiorstwa inwestycyjne oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tejże dyrektywy, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 53 ust. 1 tej dyrektywy.

2) Republika Czeska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 92 z 12.4.2008.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia (Włochy) w dniu 21 sierpnia 2008 r. — ERG Raffinerie Mediterranee SpA i inni przeciwko Ministero dello Sviluppo Economico i inni

(Sprawa C-378/08)

(2008/C 301/26)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: ERG Raffinerie Mediterranee SpA i inni

Strona pozwana: Ministero dello Sviluppo Economico i inni

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada „zanieczyszczający płaci” (art. 174, poprzednio art. 130R ust. 2 traktatu WE) oraz przepisy ww. dyrektywy 2004/35/WE (¹) z dnia 21 kwietnia 2004 r., sprzeciwiają się obowiązywaniu przepisów krajowych, które umożliwiają administracji publicznej nałożenie na prywatne przedsiębiorstwa — z uwagi wyłącznie na fakt, że prowadzą one działalność w strefie w od dawna zanieczyszczonej lub w strefie graniczącej z taką zanieczyszczonej strefą — zobowiązań w zakresie wykonania działań naprawczych z pominięciem jakiegokolwiek dochodzenia w celu ustalenia indywidualnej odpowiedzialności za zanieczyszczenie;
- 2) Czy zasada „zanieczyszczający płaci” (art. 174, poprzednio art. 130R ust. 2 traktatu WE) oraz przepisy ww. dyrektywy 2004/35/WE z dnia 21 kwietnia 2004 r., sprzeciwiają się obowiązywaniu przepisów krajowych, które umożliwiają administracji publicznej przypisanie odpowiedzialności za szkody wyrządzone w środowisku naturalnym podmiotowi, któremu przysługują prawa rzeczowe i/lub prowadzącemu działalność gospodarczą na zanieczyszczonym obszarze, bez konieczności wcześniejszego ustalenia związku przyczynowego między zachowaniem podmiotu a występującym zanieczyszczeniem, wyłącznie na podstawie sytuacji w jakiej podmiot ten się znajduje (prowadzi działalność na tym obszarze);
- 3) Czy art. 174, poprzednio art. 130R ust. 2 traktatu WE oraz przepisy dyrektywy 2004/35/WE z dnia 21 kwietnia 2004 r., sprzeciwiają się obowiązywaniu przepisów krajowych, które uchylając zasadę „zanieczyszczający płaci” umożliwiają administracji publicznej przypisanie odpowiedzialności za szkody wyrządzone w środowisku naturalnym podmiotowi, któremu przysługują prawa rzeczowe i/lub prowadzącemu działalność

gospodarczą na zanieczyszczonym obszarze, bez konieczności wcześniejszego ustalenia zaistnienia, oprócz związku przyczynowego między zachowaniem podmiotu a występującym zanieczyszczeniem, również subiektywnej przesłanki zamiaru działania i winy;

- 4) Czy zasady wspólnotowe w zakresie ochrony konkurencji ustanowione w traktacie ustanawiającym Wspólnotę Europejską i dyrektywach 2004/18/WE (²), 93/97/EWG (³), 89/665/EWG (⁴) sprzeciwiają się obowiązywaniu przepisów krajowych, które umożliwiają administracji publicznej powierzenie prywatnym podmiotom (spółkom Sviluppo S.p.A. oraz Sviluppo Italia Aree Produttive S.p.A.) działań w zakresie analizy, zaprojektowania i wykonania operacji rekultywacji — wykonania robót publicznych — na terenach państwowych w sposób bezpośredni, bez przeprowadzenia uprzednio niezbędnych procedur przetargowych.

(¹) Dz.U. L 143, s. 56.

(²) Dz.U. L 134, s. 114.

(³) Dz.U. L 290, s. 1.

(⁴) Dz.U. L 395, s. 33.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia (Włochy) w dniu 21 sierpnia 2008 r. — ERG Raffinerie Mediterranee SpA i inni przeciwko Ministero dello Sviluppo Economico i inni

(Sprawa C-379/08)

(2008/C 301/27)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: ERG Raffinerie Mediterranee SpA i inni

Strona pozwana: Ministero dello Sviluppo Economico i inni

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wspólnotowa dyrektywa w sprawie odszkodowania za szkody wyrządzone w środowisku naturalnym (dyrektywa 2004/35/WE (¹) z dnia 21 kwietnia 2004 r., w szczególności art. 7 i cytowany w nim załącznik II) sprzeciwia się obowiązywaniu przepisów krajowych, które umożliwiają administracji publicznej narzucenie jako „racjonalnych środków zaradczych” działań w zakresie matryc środowiskowych (które obejmują w niniejszym przypadku, „fizyczne odgraniczenie” wód gruntowych na całej długości brzegu morskiego), które różnią się od środków przyjętych wcześniej w wyniku przeprowadzonego na zasadach kontradyktoryjnych dochodzenia, zatwierdzonych, wykonanych i będących w toku;